

LYKKEGAARDS NAVLE

AF
MORTEN
LYKKEGAARD

ILLUSTRATION
SØREN
MOSDAL

“Jeg var ved at vride halsen af led for at få øje på synderen. Og dér stod han, en ranglet, leverpostejfarvet stodder med en mobil i hånden.

There will be blood

Når det danske system lukker og slukker hen ad syvtiden om aftenen, og biograferne slår dørene op, er det en salig fryd at trykke røven godt ned i biografens fløjlsbløde sæde, læne hovedet tilbage, så nakkens mange klemte myoser kan få lidt luft, og med sin søvndrukne kæreste i hånden mærke hjertet falde langsomt til ro, mens lyset dæmpes og det store lærred begynder at gnistre af fornøjelige helte og skurke fra alle ender af verdensrummet.

Den fortravlede verden svinder bort til fordel for en lind strøm af parallelverdener og alle verdslige fortrædeligheder trænges lykkeligt i baggrunden.

Sådan sad jeg i Empire den anden dag og var lige på nippet til at vinke farvel til en temmelig jævn og forglemmelig tirsdag da en stemme et par rækker bag mig pludselig brød igennem det begyndende mørke.

“Jo, han fremlagde sit projekt, og jeg må sige, det giver udmærket mening. Det tror jeg godt, vi kan få noget ud af. Men vi må lægge os stramt i selen for at holde kursen de næste par dage, ellers bider vi os ikke fast i markedet.”

Jeg var ved at vride halsen af led for at få øje på synderen. Og dér stod han, en ranglet, leverpostejfarvet stodder med en mobil i hånden.

“Nej nej, du kan ikke ringe, jeg er i biografen. Men vi må tage et møde i morgen hen ad middag for at sikre os at processen kommer godt fra start.”

Ved siden af mig var to herrer på omkring de fyre også begyndt at sludre.

“Min chef trak mig lige til side og fortalte mig hvor imponeret hun er over det stykke arbejde, jeg har gjort.”

“Gjorde hun det?”

“Ja, det var sgu godt at høre. Jeg tror virkelig, jeg har muligheder for at rykke et par trin op hvis jeg rigtigt går til den de næste par år.”

Og bag mig slog en yngre kvinde sig ned under høje, smertelige suk:

“Jeg er simpelthen så stresset! Jeg har nærmest ligget vandret fra ni til seks. Og så regnede de andre med at jeg ville færdiggøre rapporten, så de kunne skride tidligt. Men dér satte jeg også hælen i!”

Samtidig begyndte en mobiltelefon på forreste række at kime til tonerne af Britney Spears ‘Toxic’.

Er jeg i Jylland hos mine forældre – uden direkte adgang til mobil og mails og min skrantende karriere – kan jeg stå og kigge ud over parcelhaverne og de flade, øde marker bagved og tænke: “Hvor er det dog fantastisk at der findes en verden uden for København, hvor der ikke behøver ske en skid!”

Men nu sad jeg altså her i biografen, omgivet af ambitiøse folk med nedslidte nerver der

fra alle leder og kanter skræppede op om deres dødsyge arbejdsrutiner.

I slutningen af den film, jeg havde forvildet mig ind til – Paul Thomas Andersons beske olieepos, ‘There will be blood’ – giver hovedkarakteren, den rå og grumme Daniel Plainview, til sidst los for sit indestængte had til alle dødelige og slår med en bowlingkegle kraniet ind på en slesk, selvudnævnt profet som gennem hele filmen har gået ham så ulideligt på nerverne.

Et kort sekund tog jeg mig selv i næsten at ønske den samme konsekvente afstraffelse mod dem der i biografens trygge mørke har så travlt med at udpensle al den stress og jag, vi andre har søgt tilflugt fra. Jeg er en civiliseret herre, så fristelsen til at springe ud som massemorder holdt kun kort.

Men tænk – dengang Daniel Plainview gik bersærk i en brutal blodrus var der ikke engang mobiltelefoner til at ægge vreden. <<